

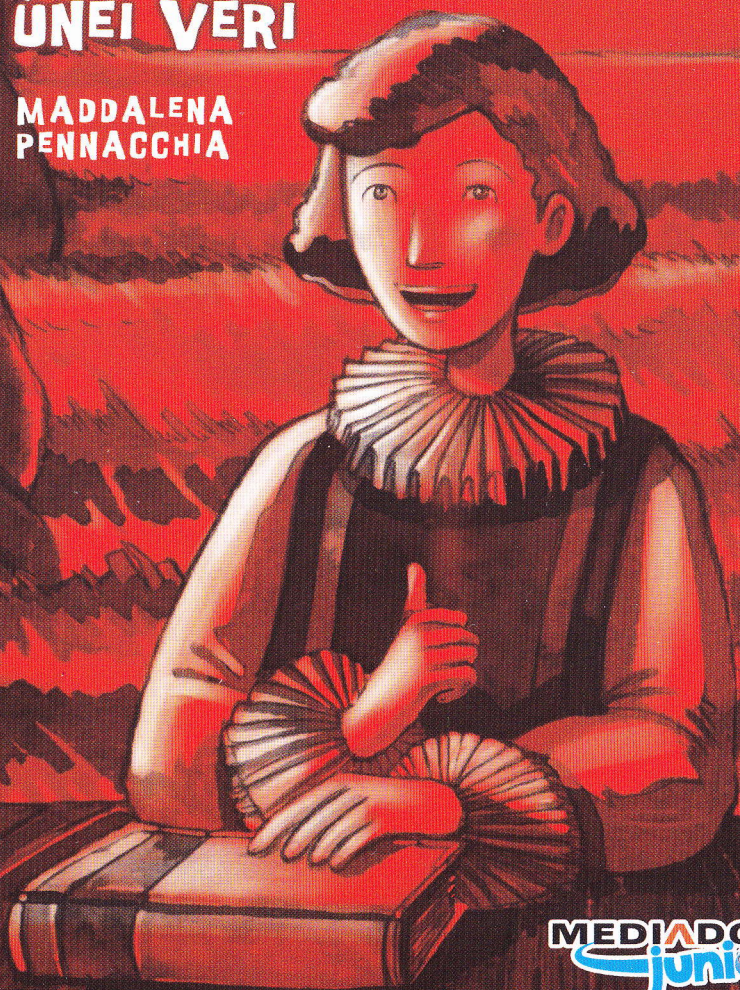
DA, EU SUNT

AVENTURILE MARILOR PERSONAJE
CÂND NU ERAU ÎNCĂ MARI

SHAKESPEARE

SI VISUL
ÚNEI VERI

MADDALENA
PENNACCHIA

MEDIA DOCS
Junior

Maddalena Pennacchia

SHAKESPEARE

ȘI VISUL UNEI VERI

Traducere din italiană
de Daniela Alexandra Mitache

Ilustrații de Agostino Iacurci

MEDIA DOCS
Junior

CUPRINS

Vești de la Londra	9
Limba latină în Piața Publică	18
Un câmp de luptă francez	26
Pe drum	33
La Kenilworth	41
O căzătură spectaculoasă	50
Pădurea fermecată	59
Un prieten italian	67
Saltul	75
În bibliotecă	83
După douăzeci de ani	90

WILLIAM SHAKESPEARE

Unsprezece ani. Trăiește într-un orașel înfloritor de provincie din comitatul Warwick, în Anglia centrală. E un băiat vioi, nu-i place să studieze latina și adoră spectacolele. Visează să devină actor.

JOHN SHAKESPEARE

Tatăl lui William. Marochiner și comerciant de articole din piele. Face parte din Consiliul Municipal din Stratford și a fost chiar și aprod.

MARY ARDEN SHAKESPEARE

Mama lui William. Face parte din una dintre cele mai vechi familii din comitat. E o femeie robustă și hotărâtă, însă nu lipsită de blândețe.

GILBERT SHAKESPEARE

Nouă ani, fratele lui William. Timid, sfios, dar foarte atașat de fratele său.

JOAN SHAKESPEARE

Șapte ani, sora lui William. Isteață și energetică, pare mai mare decât este. O ajută pe mama ei să aibă grijă de copiii mai mici: Anne, de patru ani, și Richard, de un an.

TRISTAN

Optsprezece ani. Actor, acrobat și prestidigitator italian. Un tânăr plăcut la vedere. Face parte dintr-o companie de actori ad-hoc care străbate întreaga Europă dând spectacole.

ELISABETTA I

Regina Angliei. Sub domnia ei, Anglia cunoaște o perioadă strălucitoare. De o inteligență ascuțită, cultă și ambițioasă, îi plac spectacolele și omagiile aduse de supușii ei. Nu se va căsători niciodată.

LORD ROBERT DUDLEY

Conte de Leicester, proprietar al castelului Kenilworth. Bărbat frumos și elegant, este favoritul reginei. Apreciază și încurajează cultura, deși preferă vânătoarea și sporturile la modă.

RICHARD BURBAGE

Prieten cu William. Actor și acționar la Compania Lordului Șambelan. Proprietar al Theatre, primul teatru public în aer liber construit la Londra.

VEȘTI DE LA LONDRA

STRATFORD-UPON-AVON, PRIMĂVARA ANULUI 1575.

Într-o după-amiază caldută de la sfârșitul lunii mai, un băiețel de unsprezece ani alerga, mai-mai să-și rupă gâtul, pe strada Henley, către o casă mare cu pereți albi și grinzi închise la culoare. Sări gardul grădinii, unde un stejar maiestuos își arunca umbra peste mica pajiște prost îngrijită și se îndreptă repede către intrare, țipând din toți rărunchii:

— Taaaată!

Deschizând poartă, mai urlă o dată:

— Taaaată!

De pe ușa laterală, unde se afla atelierul, ieși agitat un domn robust, care purta mănuși colorate. Era

meșterul Shakespeare, marochiner și comerciant de articole din piele din orașelul Stratford-upon-Avon.

— Ce se întâmplă, Will? Ce-i cu scandalul ăsta? Arde ceva?

Bărbatul avea încă în mâini o bucată de piele moale, din care croia o pereche de mănuși pentru un client important.

Fără a lua în seamă expresia îngrijorată a tatălui său, Will începu să vorbească repede:

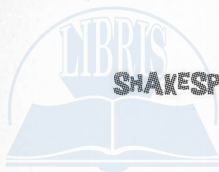
— Tată, ascultă, am o veste extraordinară! Eram pe stradă, abia ieșisem de la școală, când l-am auzit pe Peter, paznicul de vânătoare, spunându-i domnului profesor că regina va fi oaspete al contelui de Leicester, la castelul Kenilworth.

Meșterul John se uită în tăcere la fiul său. Chipul încântat al copilului se umbri în fața indiferenței cu care era primit anunțul său.

— Tată?! Poate nu m-ai înțeles bine. Vorbesc de regină, de SU-VE-RA-NA NOASTRĂ ÎN PERSONĂ!

Meșterul dădu ochii peste cap și, cu un suspin, se întoarse pe călcâie pentru a intra în atelier, urmat de fiul său.

— Nu vrei să mă ascuți? izbucni băiatul, exasperat de lentoarea cu care tatăl lui așeza prețioasa piele

de căprioară într-unul dintre numeroasele coșuri de pe masa de lucru.

— Bine, tinere, te ascult, îi răspunse întorcându-se în cele din urmă spre el. Dar nu mai țopăi atât pe aici.

Will se opri imediat.

— Așa, spuse tatăl său, așezându-se pe un taburet. Acum, povestește-mi ce vrei. Sunt numai urechi.

Băiatul respiră adânc și încercă să explice calm:

— Cum spuneam, regina va sosi în iulie împreună cu cavalerii și doamnele sale de companie. Toți știu cât de mult îi plac spectacolele și divertismentul, iar contele, care o cunoaște mai bine ca oricine altcineva, nu va precupeți niciun efort și nicio cheltuială pentru a-i aduce omagii. La castel vor avea loc băncete, turniruri cu cavaleri și mai ales recitaluri ale celor mai bune companii de teatru existente!

— Ești sigur de vestea asta, sau e una dintre invențiile tale? îl întrebă meșterul John.

— Dar cum poți să ai îndoieli, tată? răspunse Will plin de candoare.

Tocmai el vorbea așa, el, care era faimos în tot orașul pentru poveștile aflate la limita între vis și realitate pe care le spunea.

— Întreab-o pe hangiță dacă nu mă crezi! Trecea pe acolo și, când a văzut că se vorbește în șoaptă, s-a apropiat imediat de profesor și de Peter.

Will începu s-o imite, cu o voce enervantă:

— „Se vorbește că domnul conte vrea să reintre în grațiile reginei, unii spun chiar că e pe cale să-i ceară mâna. Doar e văduv de atâția ani! La han deja se pun pariuri. Ce credeți? Ce o să facă?“

Aceste cuvinte îl făcură pe meșterul John să râdă cu poftă. Capacitatea de a reda vocile și gesturile persoanelor era unul din talentele fiului său.

„Un talent complet inutil“, se gândi el, suspinând. „La ce ar putea să-l ajute în viață?“ Apoi, adresându-i-se lui Will, spuse:

— Și tu ce treabă ai cu povestea asta? Doar nu te-au invitat la castel?

— Ei, haide, tată. Contele s-o fi gândit, cu siguranță, la ceva și pentru popor, ce știi eu... o luptă între câini și urși, focuri de artificii, ce mai, un spectacol! Putem ajunge pe jos și poate meșterul Toby ar putea să ne ducă o bucată de drum cu căruța lui, când merge la târgul din Warwick.

— Meșterul Toby e la Londra, la fiica lui care trebuie să nască, îți amintești?

— Mai e și râul. Am putea să-l trecem cu barca, nu? Ca atunci când m-ai dus la Coventry pentru a vedea spectacolele acelea, îți amintești? Ce bine ne-am distrat! Pun pariu pe orice că de data asta o să fie și mai și!

— Păi... se pare că ai stabilit deja tot, spuse meșterul John, afișând un zâmbet. Oricum, mai vedem, adăugă pe un ton care devenise brusc sever. Depinde de cum te vei purta la școală. Profesorul e cam supărat pe tine. Mi-a spus că în ultimul timp compui tot felul de versuri în „onoarea“ lui și le reciți în fața colegilor.

La auzul acestor cuvinte, Will tăcu.

„Mda, și m-a și pedepsit nu doar o dată“, se gândi el, amintindu-și loviturile de băț pe care le primise.

— Dar școala e așa de plictisitoare! Nu faci decât să înveți pe de rost gramatica latină: *rosa, rosae, rosae...* spuse Will, luând un măr dintr-un bol.

Îl miroși.

Tatăl voia să-i răspundă, când, cu un salt neașteptat, băiatul se urcă pe o banchetă și, ținând mărul ridicat cu o mână, începu să declame:

— O fi aroma unui măr mai dulce dacă îi spun numele în latină, sau nu? Aceasta-i întrebarea!